

El flautista dels àngels

Dimarts, 17 de gener de 2023. Hora Nova

[Jaume Torrent](#)

Tot havia començat a mitjans del mes de juny de l'any anterior. Ja feia dos anys que vivia amb la Mercè en una espècie de colomar. Era un cinquè pis, amb entresol i sense ascensor, al carrer Àngels de Barcelona, al costat de la Biblioteca Central i del Mercat de la Boqueria. Com passava en moltes cases del barri vell, havien dividit un pis gran en dos de petits, sense excessiva cura a mantenir una distribució coherent. A nosaltres ens va tocar la cuina, ampla, antiga, amb rebost i tot, però la sala de bany devia haver quedat a l'altra meitat i només disposàvem d'un petit wàter on només hi cabia la tassa, que donava al celobert. En aquest just metre quadrat tenia un desguàs al terra, ja que era també la dutxa, de tal manera que podies dutxar-te assegut còmodament a la tassa del wàter i fins i tot fer dues feines alhora. El nostre mig pis tenia dues habitacions dobles i el menjador amb llar de foc de mabre, fins i tot. Un luxe que va resultar merament aparent perquè el primer dia que, després de fer l'esforç de pujar els cinc pisos carregats amb uns troncs de llenya, se'ns va acudir encendre-la, als cinc minuts teníem al veí del replà trucant a la porta que se li estava omplint la casa de fum. Sembla ser que en fer la divisió es van carregar la xemeneia i el fum sortia per on podia.

De tota manera, vivíem feliços en aquell lloc, perquè estàvem a cinc minuts del mercat de la Boqueria i mai hem menjat tan be i barat com llavors. Al migdia normalment tornàvem caminant de treballar i passàvem pel mig del mercat. Les botigueres d'algunes parades que ens coneixie, com que estaven a punt de tancar, ens oferien suculències que no havien venut, a cap preu.

Al mes de desembre, recordo que faltaven uns dies per Nadal quan una amiga es va presentar a casa amb una parella de la nostra edat. Es deien Miguel i Verónica i havien arribat en vaixell de l'Uruguai; acabaven de desembarcar i estaven despistats, caminant plens de maletes per la Rambla sense saber a on anar. No recordo com ni per què la Neus es va enrotllar a parlar amb ells i li va fer pena que aquests dies de Nadal es quedessin al carrer, i com a dona compassiva, va pensar que nosaltres, que vivíem a prop d'on eren, teníem una habitació de sobra i segur que no ens faria res acollir-los a casa aquests dies tan assenyalats.

Vam quedar una mica sorpresos per la proposta de la nostra amiga, però no era qüestió de traïr els nostres principis solidaris que havíem defensat aferrissadament en moltes ocasions. Així va ser com sense adonar-nos-en vam passar a tenir hostes a casa. I no uns

hostes qualssevol, ja que en Miguel va resultar ser músic, flautista clàssic per ser més exactes —anys després vaig saber que va arribar a formar part de l'Orquestra Simfònica d'Israel. I us ben asseguro que encara que us pugui semblar un company de pis atractiu, la seva presència, i la de la seva flauta, aviat es va convertir en un autèntic suplici.

Eren els voltants de Nadal, dies de pau i concòrdia, així que aguantàvem el flautista més o menys estoicament. L'home de seguida va demostrar que era gran treballador, ja que es va passar el dia assajant i us puc assegurar que, fora de la «gota malaia», no crec que hi hagin gaires tortures més refinades que un flautista fent escales musicals una vegada i una altre sense aturador. Per compensar, la Verónica, la seva parella, era una dona encantadora, amigable, parladora, i per un moment va aconseguir que el disciplinat flautista aturés les seves refilades i retornés la pau i el silenci a la nostra llar.

Ens van dir que eren vegetarians, actius i proselitistes, i no refrenaven passar-nos per la cara, a nosaltres, pecadors carnívors però no dogmàtics, les excel·lències salutíferes de tal règim alimentari. El meu pare aquell mateix matí ens havia regalat un pernil, que tot just l'havíem encetat per comprovar que efectivament era molt bo. Per sort, el teníem curosament penjat al rebost de la cuina, amagat dins una coixinera, esperant que passessin les festes pantagruèliques nadalenques i ens alegrés el magre gener.

Els vam avisar que nosaltres celebràvem les festes nadalenques amb les respectives famílies i que, per tant, no seríem a casa fins al dia després de Nadal. Pensàvem que ho entendrien i que també marxarien, però la nostra parella d'hostes devien sentir-se molt bé perquè no van mostrar cap cap intenció de fer-ho. La nostra idea inicial havia estat acollir-los la seva primera nit a Barcelona, quan estaven deseparats, i després ja es buscarien la vida. Però els escrúpols solidaris i col·lectivistes van guanyar i no tan sols no els vam dir que marxessin, sinó que els vam deixar com a amos i senyors de la nostra casa.

El dia de Sant Esteve a la tarda quan vam arribar al pis ells no hi eren. Vam deixar les coses a l'habitació i vaig anar a la cuina a fer un tall del preuat pernil. Ja d'entrada vaig veure la funda de coixinera bruta, com grapejada. La vaig descordar i va aparèixer la pota de porc destrossada, com si un gos l'hagués atacat rabiosament a mossegades. Un desastre! Una tragèdia! Vaig cridar la Mercè, que es va quedar paralitzada.

Altres cop vam refrenar els instints assassins provocats per la destrossa del pernil i vam atendre les seves explicacions. Havien volgut tastar quin gust tenia el pernil, ja que tothom deia que era tan bo, i quan ho van fer, ja no van poder parar. I com que els havíem dit que disposessin de la casa, havien pensat que a nosaltres no ens importaria que haguessin menjat una mica de pernil. La destrossa era fruit de la ignorància, no havien vist tallat un pernil a la seva vida i el van atacar com si fos una pota de vedella.

No sé com vam superar aquell tràngol sense, com a mínim, fer-los fora de casa. De beneits estàvem tornant-nos uns «primos». Van passar les festes i seguien la Verónica, en Miguel i la seva omnipresent flauta eixordant-nos diàriament i amb l'os del pernil fent-nos sopes.

La convivència s'anava deteriorant i de retruc la nostra relació de parella, ja que ens acusàvem mútuament de ser els responsables de la invasió de la llar.

Però no va ser aquest el fet que va precipitar les coses sinó el que ara us explicaré. Uns deu dies després de festes, en tornar de la feina, ens vam trobar la nostra habitació ocupada per una senyora gran que jeia al nostre llit, roncant i dormint plàcidament. Abans de poder dir res, se'ns va acostar en Miguel, fent un gest amb la mà de guardar silenci, dient-nos:

—Es mi madre, que acaba de llegar del Uruguay y està muy cansada.

—Y ¿por qué no la habeis puesto en vuestro cuarto? —li vaig dir jo, bastant mosca.

—Pensamos que tal vez hoy no vendríais y además vuestra cama es más ancha.

Vam agafar la porta i anàrem al pati de la biblioteca central, que estava al costat de casa, per esbravar-nos una mica. Quan vam tornar a pujar, la mare, el fill i la Verónica havien desaparegut. A quarts de dotze, els dos joves van arribar i van anar directament a la seva habitació. Nosaltres feia una estona que estàvem al llit barallant-nos a propòsit d'ells i havíem arribat a la conclusió que la situació era inaguantable, que havíem de posar-hi fi abans no es complicués més. En plena discussió conjugal em vaig aixecar d'una revolada, vaig picar a la seva porta, i em va obrir, encara, vestit en Miguel.

—Miguel, esto no se puede aguantar, lo siento pero mañana habéis de marchar de casa —vaig dir-li empenyat com una mona.

Al matí següent a primera hora van sortir un moment. Quan van tornar, van dir que es traslladaven a la pensió del pis de sota. La Verónica, molt simpàtica, es va acomiadar amb petons, donant-nos els telèfons de casa dels seus pares i els del Miguel. El comiat d'aquest va ser una frase lapidària:

—Jo no pondría jamás unos extraños en mi casa.

Ens va deixar commocionats la seva taxativa afirmació, i amb el convenciment d'haver fet certament el «primo», però almenys va servir per alleugerir la sensació de culpa que, malgrat tot, tenia.

Vam pensar que tot havia passat i quedaria com una anècdota, però la vida dona moltes voltes i en Miguel i la Verónica tornarien a aparèixer, de forma molt diferent, poc temps després...